

TRI PESME

(u prevodu Ivana Ivanjija)

Umesto cveća

Ako neko mnogo voli drugog nekog
i boji se da ne ume lepo da mu to kaže,
obično stavi cveće na sto
i ostavlja ga tako sa cvećem koje vene.
Ne znam tačno šta se tada događa,
ali cveće i draga sigurno popričaju.
— Nije dobro umreti — kaže cveće tužno.
— Dobro je živeti — kaže draga radosno.
— Mene je neko ubio — plače cveće
— Mene neko mnogo voli — radost je draga.
I cveće umre,
i ljubav plane u Dragoj,
jer jak je čarobni napitak žrtveni miris cveća.
I cveće dakle, mora da umre
da bi izreklo svoju mirisnu ljubav,
kako da verujem svojim rečima
hiljaduputa izrečenim i zaboravljenim?
Život je reči kратак, kao i cveća,
živi samo dok ga prviput ne izreknu,
posle već padaju mrtve reči.
A ja sam prema rečima uvek napažljiv bio:
bez razumevanja sam se prvo sa tujima igrao,
zatim su mi protekle i sopstvene reči,
žalim već, tada sam ih sve pogubio,
al mislio sam za reč da nema oltara nedostojnog.
A sad, kada bi vredelo
umiljate reči nekome da uputim
mrtvi glagoli, smrznuta slova mi dodju na usne.
Da ti kažem ipak, draga,
umesto cveća,
možda će oživeti reči kada tebe dodirnu.
Umesto mrtvog cveća
Žive reči da zamirišu.
— Dobro je živeti — kažu radosno, i klimne "glavom draga."
— Ljubav — kažu, i pomisli na mene draga.
Hvala za ovaj srećni, divni govor.

Ljubav

Da sam kapija s rezom
na nekoj staroj kući
svako bi veće pala
moja brava

I stanovnici kuće
lake tanane sene
izlebdele bi nemo
na prstima

I noć bi rastočila
njihovu četu s lupom
bi se tad zatvorila
kapija

Veče je isprazniču
sad staru kuću Draga
tebi lete sve moje
misli

Hodnici prazni sale
napuštena mi telo
presrećan omot: volim
nekoga

Da sam kapija s rezom
na nekoj staroj kući
svako bi veće pala
moja brava

Mnoštvo gostiju mojih
lake tanane sene
ulebdele bi nemo
na prstima

Ispunila bi kuću
njihova četa s lupom
bi se tad zatvorila
kapija

Veče je palim lampu
u staroj kući Draga
čekam od tebe gosta
misao

Hodnici puni sale
osvetljeno mi telo
spremno prima: voli me
neko

POETIKA JE PODLOGA IZRAŽAJNOSTI POTENCIIA NJENOG CRTEŽA OBOJENA IREALNIM TONOVIMA

Neko je čitao pesmu

Neko je čitao pesmu. Ostavio ju je.
Na naslovnoj stranici ime. Nije ga pogledao. Zaboravio bi i tako.
Pesnik. Jedan od njih. Ne može sve da poznaje.
Onda se spremi. Uzima šešir. Zakopča se.
Niko ne bi rekao da je čitao pesmu.
Ide poznatom ulicom. Drvoredi. I ništa.
Proleće. Sunce sija ko pre trideset ili četrdeset godina.
A on stane. Gleda. Čudi se čovek.
Sve je drukčije. Novo. Nepoznato.
Zgrane se: gde je bio ovih četrdeset godina?
Drvo reče i ništa ne pomisli tada.
Sada vidi: ljušti se rapava kora.
Sunce sija: teče, poverova da je tako.
A baš ne sija: pljušti i zvoni kao praporeci.
Proljeće je: reče. Pomisli, dosta je toliko.
A tako mnogo stvari čine proleće.
Miris se proleva meko. Zapeva grana.
Umnogava se oblaka bela vuna.
Koraci tihih buba sa plavičastim ledjima.
Drvo, sunce, proleće: tako je čudan svet.
Ide čovek. Šešir, kaput, sat na ruci.
Niko ne bi pomislio da je čitao pesmu.
Samo pogled mu je nešto nesigurniji.
Korak je sporiji. Šta se to desilo s njim?
Razmišlja. Traži svojih četrdeset godina.
Nagadja: ko ono beše pesnik?
Nije dobro pogledao naslovnu stranu.

